

Μήπως γινόμαστε κομμάτια ;

Συντάκτης ο π. Σπυρίδων Σκουτής.

Σκόρπια κομμάτια παζλ, από διαφορετικές δυστυχώς εικόνες. .Αυτό είμαστε.

Η κατάσταση στην Εκκλησία είναι τραγική. Βλέπουμε αυτές τις μερες επισκόπους, κάποιους κληρικούς αλλά και λαϊκούς να μιλάνε για τη Θεία Κοινωνία αλλά κανείς δεν μιλάει για το Ιερό Μυστήριο της μετανοίας και εξομολογήσεως.

Έχουμε κάνει τη Θεία Κοινωνία ειδωλολατρεία. Καθόμαστε και μιλάμε για τη Θεία Κοινωνία το Πάσχα, όταν οι πιστοί, σύμφωνα με τον νόμο του κράτους, είναι αποκλεισμένοι από την εξομολόγηση. Γεννάται λοιπόν το ερώτημα: Πώς θα κοινωνήσουν οι πιστοί ακόμα και το Πάσχα όταν δεν έχουν εξομολογηθεί; Και δεν μιλάω για αυτούς που έχουν πνευματικό, πνευματική ζωή κλπ και έχουν ρυθμίσει αυτά τα θέματα αλλά για τον υπόλοιπο πιστό λαό τί γίνεται ;.

“Ελάτε να κοινωνήσετε λένε πολλοί”, “Να κοινωνήσει ο κόσμος”, “Να κάνουμε Θεία Κοινωνία delivery στα σπίτια” αλλά για το ΠΩΣ θα κοινωνήσει κάποιος δεν μιλάει κανείς. Ζούμε απίστευτες καταστάσεις πνευματικής έκπτωσης.

Η προετοιμασία για τη Θεία Κοινωνία περιορίζεται στο “Φάε χόρτα το βράδυ και να κοινωνήσεις το πρωί !!!”, ούτε πνευματικός, ούτε προσευχής, ούτε εσωτερική μετάνοια, ούτε τίποτα! Απλά να κοινωνήσει ο κόσμος, αλλά η κα. Κατίνα που θα κοινωνήσει και θα συνεχίζει να σφάζει με τη γλώσσα τις γειτόνισσες, δε μας απασχολεί, κοινωνήσε, οπότε είμαστε OK!

Λέει ο Μητροπολίτης Δράμας ότι τον ενόχλησε γιατί η πολιτεία είδε τη Θεία Λειτουργία ως θέατρο. Σωστό ως ένα σημείο αυτή η δήλωση, πάμε όμως να δούμε και την άλλη όψη. Εμείς όταν κάνουμε ιδιωτικές Θείες Λειτουργίες για να μοιράσει η κα. Μαρία τα μπριζολάκια μετά το “δί’ ευχών” και να κάνει το κομμάτι της στους συγγενείς, χωρίς να ενδιαφέρεται να κοινωνήσει κανένας, αυτό δεν είναι ένα θέατρο; Μήπως εμείς το ΜΕΓΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟ του σύμπαντος κόσμου δεν το τοποθετούμε πολλές φορές σε μια κατάσταση του στυλ “Ό,τι θέλει ο πελάτης”; Έχουμε περιπτώσεις που κάποιος θέλει να κάνει “ιδιωτική” Θεία Λειτουργία αλλά να μην υπάρχει κόσμος!!! Λες και θα κάνουμε Θεία Λειτουργία του μίσους και του αποκλεισμού των προσώπων και όχι Θεία Λειτουργία αγάπης!

Πολλές φορές σε ιερατικά πηγαδάκια λέμε “Είχες κόσμο στο πανηγύρι;” λες και είμαστε μπουζουκλερί! Απλά να έρθει κόσμος να αφήσει τον οβολό του και μετά να πάμε για χορούς και χαβαλέ. Αντί να αναρωτηθούμε την πνευματική ποιότητα του κόσμου που θα έρθει στην πανηγύρι, πχ πόσοι κοινωνήσαν προετοιμασμένοι, μας ενδιαφέρει πόσο τσούρμο ήρθε φέτος σε σχέση με πέρυσι.

Ανάσταση: Το 90% του κόσμου έξω με αναμμένη τη μηχανή του αυτοκινήτου 23:55 μέχρι 00:05 και μετά για μαγειρίτσα! Αλλά κατά τα άλλα ουρλιάζουμε γιατί δεν ανοίγουν οι Εκκλησίες.

Ο κόσμος δεν βλέπει τον Ιερέα σαν στοργικό πατέρα αλλά σαν θρησκευτικό υπάλληλο που θα του φτιάξει το μαγικό φίλτρο για να ικανοποιηθεί κάποια αόρατη εσωτερική θρησκευτική επιθυμία με πόθο την κοσμική καλοπέραση.

Η συνομοσιολογία πάει σύννεφο. Θα έρθει ο Αντίχριστος, το 666, το τέλος του κόσμου, οι σφραγίδες της αποκάλυψης κλπ. Ασχολούμαστε με τον διάβολο και το σκοτάδι αντί ναπάμε στον Χριστό. Αντί να γονατίσουμε και να σιωπήσουμε, το παίζουμε εκπρόσωποι του Θεού και έχουμε φτάσει στο σημείο να Του υπαγορεύουμε εμείς τι θέλουμε να κάνει.

Στην ουσία καταργούμε την Κυριακή προσευχή και βάζουμε το δικό μας θέλημα επάνω από το θέλημα του Κυρίου. Απορώ όλοι αυτοί που φωνάζουν, πόση προσευχή κάνουν στο σπίτι τους.

Αυτές τις μέρες όλοι οι ιερείς δεχόμαστε απίστευτα τηλεφωνήματα “Παπά δεν θα βγει ο επιτάφιος;” από ανθρώπους που δεν πατάνε ποτέ στην Εκκλησία, δεν έχουν εξομολογηθεί ποτέ, δεν έχουν κοινωνήσει ποτέ αλλά θα τους λείψει το φορκλόρ του Επιταφίου διότι έτσι το βλέπουν. Στολίζουμε Επιταφίους με αστόλιστες ψυχές. Μετάνοια δυστυχώς που-θένα...

Μυαλό δεν βάζουμε. Μας εξιτάρει να φτιάχνουμε εχθρούς αλλά να μετανοήσουμε εσωτερικά δεν μας ενδιαφέρει.

Τη Μεγάλη εβδομάδα ιδιαίτερα στην επαρχία ζούμε έναν απίστευτο παραλογισμό. Άνθρωποι που δεν πατάνε ποτέ, έχουν υφάκι χιλίων καρδιναλίων για το πώς θα βγει ο επιτάφιος, πώς θα γίνει η Ανάσταση, τότε θα κοινωνήσουν (φυσικά αμετανόητοι και ανεξομολόγητοι) αλλά τώρα νοιάζονται τότε θα ανοίξουν οι Εκκλησίες για να ασκήσουν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα για το “φαίνεσθαι”.

Λαμπάδες στον Εσταυρωμένο από χέρια που δεν έχουν σχηματίσει ποτέ το σημείο του σταυρού, ΑΛΛΑ στην Εκκλησία θα πάμε για το “φαίνεσθαι” και θα ουρλιάζουμε τώρα γιατί δεν ανοίγουν. Και να ανοίξουν οι Εκκλησίες, όσο οι καρδιές μας είναι ερμητικά κλειστές, δεν θα υπάρξει βελτίωση και μεταμόρφωση αυτού του κόσμου.

Γνωρίζω ανθρώπους, πνευματικές ψυχούλες που πραγματικά είναι μέλη της Εκκλησίας (μετάνοια, άσκηση, πνευματικό κλπ) και αυτές τις μέρες αντί να ουρλιάζουν και να συνωμοσιολογούν, γονατίζουν, δακρύνουν και σιωπούν. Μπορεί να πονούν για τις κλειστές Εκκλησίες αλλά έχουν τον Χριστό στην καρδιά τους και κάνουν υπομονή. Αυτός που έχει τον Χριστό στην καρδιά του δεν έχει να φοβηθεί τίποτα όπως άλλωστε μας λένε και οι ψαλμοί.

Ψαλμός 3 : “οὐ φοβηθήσομαι ἀπὸ μυριάδων λαοῦ τῶν κύκλῳ συνεπιτιθεμένων μοι”

Ψαλμός 26,1 : “ΚΥΡΙΟΣ φωτισμός μου καὶ σωτήρ μου· τίνα φοβηθήσομαι; Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου· ἀπὸ τίνος δειλιάσω;”

Ψαλμός 117,6: “Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.”

Η Εκκλησία αγαπητοί μου είναι η μητέρα μας είτε συμφωνούμε , είτε διαφωνούμε είμαστε στην αγκαλιά της. Ο διάβολος θέλει να γίνουμε κομμάτια. ΟΧΙ δεν θα του κάνουμε τη χάρη. Ενωμένοι με πηδαλιούχο τον Χριστό μέσα στην κιβωτό της Εκκλησίας. Να γίνουν τα σπίτια μας Ναοί και η καρδιά μας επίσης.

Καλή μετάνοια σε ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ.

Πηγή : <https://euxh.gr/>